

Arrest

nr. 145 504 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. DAEMS en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2014 dient de verzoekende partij, van Poolse nationaliteit, een aanvraag in van een verklaring van inschrijver als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Op 4 december 2014, met kennisgeving op 9 december 2014, neemt de verwerende partij de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden:

"(...)Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Ter ondersteuning van haar aanvraag heeft betrokkene een overeenkomst met garantie-uren voorgelegd. Deze overeenkomst werd op 07/08/2014 gesloten tussen betrokkene en 'Sherpa Uitzendorganisatie BV', gevestigd te Venlo (NL) voor de duur van 11/08/2014 tot 11/03/2015.

Zij heeft eveneens de loonstroken voorgelegd over de periode van 11/05/2014 tot 03/08/2014 samen met een attest van haar Nederlandse zorgverzekeraar dd. 12/06/2014.

De voorgelegde overeenkomst met garantie-uren is een oproepcontract. Oproepkrachten gaan pas werken als de werkgever hen oproept. Een oproepkracht heeft dus geen vast maandloon. Bij een dergelijke overeenkomst met garantie-uren garandeert de werkgever dat de werknemer een aantal uren per week, maand of jaar kan werken. Deze minimaal te werken uren worden ook wel 'garantie-uren' genoemd. In onderhavig geval is dit aantal bepaald op 0 uren per week. Bij een nulurencontract wordt de werknemer opgeroepen om arbeidsuren te presteren onder het contact waarbij geen vaste of zelfs een minimaal aantal uren werk gegarandeerd is.

Een dergelijk contract: is voor de werknemer een bron: van onzekerheid.

Daarenboven is op deze arbeidsovereenkomst de uitgestelde prestatieplicht van toepassing. Dit houdt in dat er alleen betaald hoeft te worden als een oproep is gedaan (en aanvaard) via de oproepclausule; Gedurende de eerste 6 maanden van dergelijke overeenkomst kan de werkgever de verplichting om loon te betalen uitsluiten voor het geval er niet wordt gewerkt.

De inkomsten, verkregen uit deze arbeid en die de basis vormen voor het toestaan van het verblijf, kunnen derhalve niet aanzien worden als een regelmatige bron van inkomsten.

De voorgelegde loonstroken gaan over de periode die het huidige contract voorafgaan. Zij zijn dus geen weergave van haar huidige inkomsten waardoor zij niet in rekening kunnen gebracht worden bij de beoordeling van haar aanvraag. Haar huidige inkomsten (onder het nieuwe contract) zijn niet aangetoond. Wat betreft haar ziektekostenverzekering dient opgemerkt te worden dat uit het attest van haar zorgverzekeraar wel blijkt dat zij verzekerd is tot 12/06/2014 maar niet of zij verder verzekerd is.

Er kan derhalve niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de bepalingen van artikel 40 § 4, 1 ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Gelet op deze argumentatie kan betrokkene niet toegelaten worden tot een verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat, overeenkomstig artikel 51 § 2, tweede lid van het K.B. van 08.10.1981, een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt als volgt:

"Eerste en enige middel: schending van artikel 40 §4, 2° van de Wet 15 december 1980: kennelijk onredelijke beslissing.

Doordat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat betrokkene niet voldoet aan de bepalingen van artikel 40 §4, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij leidt ten onrechte uit het voorgelegde oproepcontract met garantie-uren af dat verzoekster geen vast maandloon heeft.

Verwerende partij concludeert ten onrechte, zonder de concrete situatie te analyseren dat verzoekster geen regelmatige bron van inkomsten heeft.

De Wet Flexibiliteit en Zekerheid van 1 januari 1999 en artikel 7:668a, lid 1, B van het Nederlands Burgerlijk Wetboek stellen dat niet het aantal uren dat in het oproepcontract staat bepalend is, maar het arbeidspatroon. Als een oproepkracht 3 maanden lang elke week, of minimaal 20 uur per maand werkt, ontstaat een 'rechtsvermoeden' van een (vaste) arbeidsovereenkomst. De arbeidsovereenkomst betreft dan het gemiddeld aantal gewerkte uren over de afgelopen drie maanden.

Aangezien verzoekster reeds meer dan 6 jaar werkzaam is bij dezelfde werkgever (stuk 7) onder de vorm van een oproepcontract, is haar werksituatie uiteraard geen bron van onzekerheid te noemen en beschikt verzoekster derhalve uit een regelmatige bron van inkomsten.

Haar huidige functie als ploegleider in het bedrijf waar zij reeds meer dan 6 jaar werkt, duidt op een groot vertrouwen van haar werkgever in haar kunnen (stuk 8). Deze functie houdt in dat zij verantwoordelijk is voor de dagelijkse leiding op de werkvloer bij de opdrachtgevers.

Zij dient de collega's te coachen en hun aanwijzingen te geven inzake de uit te voeren werkzaamheden. Uit deze functie blijkt dat zij na 6 jaar reeds voldoende ervaring en kennis heeft van het desbetreffende bedrijf.

Uit de jaaropgaven en de bijgebrachte loonbrieven van 2014 (stukken 9+10) blijkt duidelijk dat verzoekster elke week werkt en bovendien zelfs minimaal 20 uur per maand werkt. Zij beschikt over een gemiddeld inkomen van 1.400,00 Euro per maand.

De voorgelegde loonstroken waarnaar verwerende partij in haar beslissing dd. 04/12/2014 verwijst zijn vergelijkbaar met deze van de huidige laatste drie maanden zoals blijkt uit volgend overzicht (stuk 10):

- Maand mei: 730,81 Euro per maand
- Maand juni: 1.546,31 Euro per maand
- Maand juli: 1.533,90 Euro per maand
- Maand september: 1.339,58 per maand
- Maand oktober: 1.562,61 per maand
- Maand november: 2.817,83 Euro per maand

Uit de jaaropgaven en alle loonstroken in het bezit van verzoekster van het jaar 2014 (stukken 9+10), valt dan ook te concluderen dat verzoekster wel degelijk haar huidige inkomsten aantoonde waarbij zij beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten om te voorzien in haar levensonderhoud.

Uit berekening van het gemiddeld nettoloon van verzoekster, zijnde +/- 1.400,00 Euro per maand volgt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk te komen.

Verzoekster is uitermate goed geïntegreerd in België, zo spreekt zij praktisch perfect Nederlands en volgt zij avondles Nederlands van 2010 tot heden. (stuk 12)

Daarnaast is zij in staat maandelijks een huur te betalen van 600,00 Euro, en dit sedert augustus 2014 (stuk 12).

De economische situatie van verzoekster is dan ook op z'n minst zeer gunstig te noemen.

Verzoekster wenst uitdrukkelijk op te merken dat zij nu reeds meer dan een half jaar verblijft in België en daarvoor meer dan vijf jaren in Nederland zonder enige financiële problemen aangezien zij over een regelmatige bron van inkomsten beschikt.

Het middel is bijgevolg ernstig en met redenen omkleed."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster bij haar aanvraag de volgende documenten voorlegde:

- een overeenkomst met garantie-uren, die op 7 augustus 2014 werd gesloten tussen verzoekster en 'SU BV', gevestigd te Venlo (Nederland) voor de periode van 11 augustus 2014 tot en met 11 maart 2015;
- loonstroken voor de periode van 11 mei 2014 tot en met 3 augustus 2014;
- attest van de Nederlandse zorgverzekeraar.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoekster betwist niet dat zij tewerkgesteld is op basis van een oproepcontract, dat de oproepkrachten pas gaan werken als de werkgever hen oproept, dat een oproepkracht dus geen vast maandloon heeft en dat zij een nulurencontract heeft.

Zij stelt evenwel dat zij reeds zes jaar bij desbetreffende werkgever tewerkgesteld is, waardoor haar werksituatie geen bron van onzekerheid is, doch gaat eraan voorbij dat die bewering geenszins blijkt uit de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stukken en dat die omstandigheid bovendien geen afbreuk doet aan de eigenschappen van een oproepcontract.

Zij legt bij haar aanvraag geen loonstroken voor waaruit haar huidige inkomsten (onder het nieuwe contract) blijken, waardoor daarenboven niet kon worden nagegaan hoeveel zij thans werkt en verdient.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, nieuwe loonbrieven, jaaropgaven en een werkverklaring van S. worden toegevoegd, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. In essentie stelt het middel dat de verzoekende partij wel degelijk dient beschouwd te worden als zijnde beschikker van voldoende bestaansmiddelen daar zij al zes jaar werkzaam is bij dezelfde werkgever, voldoende uren tewerkgesteld is en minimaal 20 uren per maand werkt en over een gemiddeld inkomen beschikt van 1400 euro maandelijks.

Artikel 40, § 4, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voorlegde betreffende haar bestaansmiddelen:

- een arbeidsovereenkomst met garantie-uren als oproepcontract van 17 augustus 2014 met bepaalde duur voor de periode van 11 augustus 2014 tot en met 11 maart 2015;
- loonstroken van de periode van 11 mei 2014 tot 3 augustus 2014;
- attest van zorgverzekeraar van 12 juni 2014 waarin wordt bevestigd dat zij ingeschreven was in de basisverzekering over de periode van 8 februari 2009 tot 12 juni 2014.

De arbeidsovereenkomst is een contract waarin nul uren worden voorzien derwijze dat uit dit contract geen garantie kan worden afgeleid of er een minimaal aantal uren werk worden gegarandeerd. Zoals de verwerende partij stelt, kan uit de voorgelegde documenten geenszins worden afgeleid dat de tewerkstelling van de verzoekende partij regelmatig is. Uit de arbeidsovereenkomst blijkt dit geenszins nu er geen garantie op werk is voorzien en de voorgelegde loonstroken gaan over een zeer beperkte periode. De verwerende partij kon derhalve op deze beperkt voorgedragen bewijsstukken op kennelijk redelijke wijze oordelen dat niet bewezen voorkomt dat de verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen heeft en niet ten laste komt te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Waar de verzoekende partij thans bij haar verzoekschrift meerdere stukken voorlegt die zouden moeten aantonen dat zij al zes jaar over voldoende inkomsten beschikt, kan de Raad deze niet voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakte stukken niet mee in rekening nemen bij de beoordeling van de zaak. Evenmin heeft de verzoekende partij de uitleg over de Nederlandse wetgeving die zij thans geeft in het verzoekschrift kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Niets belet overigens de verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens een nieuwe aanvraag in te dienen.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere grieven, ook niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing, uit.

Het gegeven dat de verzoekende partij in staat is maandelijks huur te betalen en in België goed geïntegreerd is en Nederlandse taalkennis heeft en haar economische situatie zeer gunstig is te noemen, doet aan het voorgaande geen afbreuk; evenmin haar beroepsleven in Nederland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen onjuist zijn genomen of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN